

Глава XIV.

Разгромъ.

Въ прѣдидущата глава се упомена, че императорското правителство ме бѣше натоварило съ мисията да занеса послѣднитѣ инструкции на Високата Порта до упълномощенитѣ паши, които бѣха вече изпратени при руската главна квартира.

На четвъртия день по пландѣ, азъ пристигнахъ въ Казанлъкъ; обаче моето усилие се оказа безполезно, тъй като Негово Императорско Височество Великия Князь Николай Николаевичъ, като не е искалъ да продължава прѣговоритѣ за примирието на друго мѣсто, освѣнъ въ Одринъ, замина въ сѣщия день за този послѣдния градъ; ние тръгнахме слѣдъ него.

Побѣдители и побѣдени, руситѣ и отоманскитѣ пълномощници (Намикъ и Серверъ паши); генерала Неджибъ-паша; г-нъ Таренъ (французинъ), юристъ-консултъ; други турски офицери и азъ; Султанската дворцова прислуга (*maîtres d'hôtel*) — понеже Негово Императорско Величество желаше щото, неговитѣ пратеници да бждатъ добрѣ прѣдставени — всичко това размѣсено съ хората на нашитѣ любезни домакини, образува единъ дълъгъ, пѣстъръ и живописенъ керванъ . . ., покровителствуванъ въ движението си къмъ Одринъ отъ единъ юженъ вѣтрецъ, който посмегчи температурата и унищожи поледицата!

Азъ съмъ изгубилъ бѣлѣжкитѣ си, пиша почти всичко на паметъ и за това не мога да си припомня